

mødet, som D. K.s højeste Myndighed at træffe.

Men har Red. saaledes faaet et Skær af Egenraadighed, er det dog ikke paa nogen Maade, fordi den nærer revolutionære eller oprørske Tilbøjeligheder, og det maa frem for alt ikke anses som Bevis for, at vi ikke anerkender Fællesmødet, som vor højeste Myndighed.

Red. er fuldstændig klar over, at »Kvinden og Samfundet« som D. K.s Organ maa hævde de Standpunkter, som D. K. gennem sit aarlige Fællesmøde har taget. — Og Red. har — efter fattig Lejlighed — bestandig bestræbt sig for at gøre Bladet til saa sandt og saa fyldigt et Udtryk som muligt for D. K.s forskellige Interesser og for at tage alle tilbørlige Hensyn til de forskellige Medlemmers berettigede Krav.

Selv om dette Skridt fra Red. Side, ved første Øjekast, kunde se ud som en Tilsidesættelse af Medlemmernes Ønske og Fællesmødets Myndighed, saa har det altsaa ikke været Redaktionen Hensigt dermed, og dette vilde jeg gerne nærmere paavise.

Spørgsmaalet om en Fællestitel for Kvinder rejstes, — som De ved — i »Kv. og Samf.« for 15. April i Fjor ved en Artikel af Dr. phil. *Maikki Friberg*. Det fremkaldte en Storm af Indlæg, som langtfra alle kunde optages i Bladet. Jeg skylder Sandheden at sige, at det overvejende Flertal var imod en Fællestitels Indførelse; men ved at læse alle disse Indlæg, fik man paa den anden Side det Indtryk, at den egentlige Aarsag til al denne Modstand mod Tanken var den, at den var ny og overraskende; det stod for de fleste som en Umulighed at gennemføre den. Man er vant til straks ved første Omtale af eller Møde med en Kvinde at vide, om hun er gift eller ugift og tror derfor uvilkaarlig, at det er en Nødvendighed først og fremmest at faa den Sag oplyst.

Vi mente derfor, at kunde Folk først blive vant til at se alle Kvinder benævnes ens, — saaledes som Tilfældet er med Mænd, — kunde vi overbevise vore Medlemmer om, at det laa inden for Mulighedernes Rækkevidde, saa vilde rimeligvis den største Modstand herimod være brudt.

Redaktionen besluttede derfor at vove Forsøget. At selve Tanken i sit inderste Væsen er i fuld Overensstemmelse med Kvindesagens Idé nærer sikkert ingen ringeste Tvivl om; den er kun et Led af Virkeliggørelsen af Kvindens Ligestilling med Manden. Paa dette me-

get vigtige Punkt havde vi altsaa den bedst mulige Samvittighed.

Og — paa den anden Side — det skal villig indrømmes, forekom Sagen os ikke at være af en saa overordentlig Betydning, at vi ikke nok paa egen Haand turde tage denne Beslutning.

Vi kan sikkert alle være enige om, at Hovedsagen er ikke, hvad man kaldes, men hvad man er, og vi mener selvfølgelig alle, at det er forholdsvis ligegyldigt, om Mændene kaldes os Frue, Frk., Jfr. eller Md., naar de blot vil gøre os alle til fuldt berettigede Borgere af Samfundet. Men fordi en Sag ikke er en Hovedsag, kan den dog have et berettiget Krav om at ordnes.

For at danne en Overgang, for ligesom at vænne Folk til ikke at gøre denne bestemte Adskillelse mellem gifte og ugifte Kvinder, anvendtes til en Begyndelse Forkortelsen Fr. Den kunde for saa vidt betyde Frue saavel som Frøken, man vidste blot ikke hvilket, og man maatte i Øjeblikket altsaa lade sig nøje med den Oplysning den indeholdt, nemlig at det paagældende Individ var en Kvinde, — en Oplysning, der vistnok i de fleste Tilfælde viste sig at være tilstrækkelig. Ved denne praktiske Forkortelse vilde Redaktionen sikkert være blevet staaende, dersom den ikke — desværre — havde den beklagelige Mangel — ikke at kunne udtales. Af denne Grund mente vi derfor at maatte gøre Skridtet fuldt ud og gik i Nr. 10, 30. Maj, over til at kalde alle Kvinder Frue.

Vi haabede altsaa, at vore Medlemmer, som saaledes i nogle Nr. har set Fællestitlen gennemført uden, at der — saa vidt os bekendt — er opstaaet større Vanskeligheder eller Forviklinger deraf — skulde gaa ind paa at give Redaktionen Tilladelse til at fortsætte med vor Bestræbelse for ogsaa i denne Retning at gennemføre Kvindens Ligestilling med Manden. De maa huske, at naar der bestandig tales om, at det er den Slags Ting, Redaktionen offerer sin Tid og sine Kræfter, at for os er det en ren Bagatel at foretage de fornødne Rettelser ved Gennemlæsning af Manuskriptet eller ved Korrekturlæsningen. — Den Storm af Latter, Indvendinger og Ophævelser, som altid møder det nye og ukendte, mente vi at have redet af. Den Opsigt, som Sagen vakte, troede vi havde lagt sig. Og jeg tror endnu, at dersom vi fortsætter med Brugen af Fællestitlen, vil den stille og ubemærket glide over i vore Læseseres Bevidsthed og fra deres Kreds vil den brede sig videre og videre, ligesom naar den ene Ring tager den anden paa en stille Vandflade, hvor en Sten er plumpet i.